

nytte at blive bange og angst at krybe i Skjul blot for et Navn, et Ord, naar man erkjender, at det, hvortil dette Navn svarer, efter de faktiske Forhold er en politisk, en parlamentarisk Nødvendighed. Den Klage, som nu lyder fra det ærede Mindretals Side, gaar jo netop ud paa det Samme — deri giver jeg den høitærede Finantsminister fuldkommen Ret — den gaar i Virkeligheden ud paa at stille den Fordring til en Regjering, at den skal være saa stærk, at den er i Stand til at kunne føre sin Billie igjennem, og at den, naar den ikke kan det, bør opgive sit Arbejde. Jeg kan ikke forstaa det ærede Mindretals Udtalelser her i Aften anderledes, og i disse Udtalelser er jeg fuldstændig enig. Jeg forlanger ogsaa, at Regjeringen skal være stærk, eller med andre Ord, at den skal have den Styrke, at den er i Stand til at stille Kabinetsspørgsmaal. Den Regjering, der ikke er i Stand dertil, anser jeg for en Umulighed under en Forfatning som vor, ja, jeg kan gjerne sige, under enhver konstitutionel Forfatning, men i alt Fald da under en Forfatning, der hviler paa et i det Mindste for en væsentlig Del deraf saa demokratisk Grundlag som vor. Nu er Stillingen imidlertid bleven den, at den nuværende Regjering ikke alene ikke kan, men selv erkjender, at den ikke er i Stand til at stille noget som helst Kabinetsspørgsmaal, ja, ikke alene i dette Thing, men jeg tror næsten, man kan sige, heller ikke i det andet. Jeg er særdeles tilfreds med denne Samlings Udbytte, og jeg skal sige hvorfor. Man har søgt at give det Udseende af, at det var den Side, hvortil jeg hører, som var slaaget ind paa en anden Vej, og som var optraadt paa en ganske anden Maade. Jeg skal til en vis Grad give de ærede Herrer Ret deri; jeg erkjender, at set fra den ydre Side, set blot efter de Udtalelser, der ere faldne, den Fremgangsmaade, der er brugt, har Stillingen været noget anderledes i denne end i forrige Samling, men det Maal, hvorfor det kæmpes i denne Samling som i forrige, og jeg haaber i den kommende, er og bliver det samme, nemlig det at vise og bringe til Erkjendelse, at det parlamentariske Systems Gjennemførelse i den Skikkelse, som vi have givet det, bliver en praktisk Nødvendighed under vor konstitutionelle Forfatning. Naar vi da Skridt for Skridt gaa fremad til denne Erkjendelse, saa siger jeg, at der vindes Fremgang, og naturligvis i jo videre Kredse denne Erkjendelse gjør sig gjældende, desto større bliver Fremgangen. Allerstørst bliver den, naar vi kunne slutte denne Samling med en enstemmig Erkjendelse fra dette Thing om, at det bliver faktisk nødvendigt, at Regjeringen skal kunne skabe Overensstemmelse imellem de to Thing. Jeg siger, at jeg anser dette for at være et overmaade heldigt Udbytte af Samlingen; jeg bryder mig da ikke om, hvad Udseende det kan faae i en eller anden Form. Man maa kalde os medgyldige i Nar; man maa kalde os

godmodige, eller hvilket Navn man vil give os — naar vi gaa frem paa denne Vej til videre Erkjendelse af, hvad vi anse for at være en nødvendig konstitutionel Fordring, gaa vi frem til Seir, og Seiren skal nok komme.

Finantsministeren: Efter at jeg udførlig har udtalt min Opfattelse af den hele Stilling, kan det, som det ærede Thing vil forstaa, ikke være for atter at komme ind paa Sagen i dens Almindelighed, at jeg har begjæret Ordet. Det er mig nok, at jeg har haft Leilighed til at fremsætte min Opfattelse; jeg beder kun om, at man ikke af min Laashed til, hvad der end yderligere maatte blive sagt, vil drage nogen Slutning, som er i Strid med, hvad jeg før udtalte; jeg bad derimod om Ordet, fordi jeg før glemte at udtale mig om det foreliggende Vindringsforslag. Jeg skal derfor bemærke, at jeg, naar Jertallet vil udflyde disse Lønningsforhøielser, ikke kan gjøre nogen bestemt Indsigelse derimod, thi disse Forslag til Forhøielse af Medhjælpssummerne ere i sin Tid stillede af Ministeriet som Konsekvenser af det Lovforslag om Lønningsforhøielser, som det ærede Thing nu har studt til Side, da Forslaget fra Landsthinget forelaa. Forslagene stode i en saadan naturlig Forbindelse dermed, at jeg, hvis man virkelig vil nedsette Bøvelene, ikke er berettiget til at gjøre nogen bestemt Indsigelse derimod.

Frederiksen: Det er ikke, fordi jeg har noget Særligt at sige om Finantslovens Behandling, at jeg har begjæret Ordet; jeg har tværtimod ikke ønsket at blande mig i denne Forhandling om Finantsloven. Jeg styr ikke i Forbigaaende om udtale, at jeg ganske vist i og for sig allermindst billiger den Maade, hvorpaa Finantsloven toges af Landsthinget. Jeg sigter ikke alene til dette specielle Tilfælde, langtfra. I mine Dine er en virkelig gjenneingaaende Finantslovbehandling, en fuldstændig, fri Afveielse af samtlige Statens Indtægter og Udgifter imod hinanden noget af det Vigtigste i det konstitutionelle Liv. Og det er jo Noget, som vi til ingen Tid have kjendt her i Landet. Vi have i den Grad været beskæftigede med at sidde og revidere Smaating i Finantsloven, at der jo aldrig har været Spørgsmaal om at behandle navnlig Indtægterne i Finantsloven. Men samtidig med, at jeg for mit Vedkommende er villig til at gaa ikke blot saa vidt som de Yderliggaaende i Folkethinget, men ogsaa langt videre i Retning af fuldstændig Finanslovbehandling, saa skal jeg villig indrømme, at saaledes som Forholdene ere, saaledes som det i det Hele taget faktisk er taget her i Thinget, anser jeg det for meget misligt, for umuligt, for aldeles øksesløst i dette Dieblis at ville tale om nogen god, nogen fuldstændig Finantslovbehandling. Det, der har bragt mig til at begjære Ordet, er altsaa ikke Ji-